

Bílý čepec pro Florence

Jordan Monson Wrightová

(Podle skutečné události)

Třináctiletá Florence Onyejekweová došla na své obvyklé místo na přelidněném tržišti v nigerijském městě Ontisha. Ulice byla plná prodejců, kteří volali na zaneprázdněné nakupující. Ženy na hlavách za chůze vyvažovaly rance. Škola zrovna skončila, začínaly prázdniny a Florence věděla, že její kamarádi si užívají volna. Florence však trávila prázdniny prodejem natě vernonie tady na tržišti. Byla to jediná možnost, jak si vydělat peníze na školné.

Florence si ale nestěžovala. Její maminka koneckonců trávila na tržišti každý den dlouhé hodiny prodejem yamů, aby mohla nakoupit jídlo pro svou rodinu. Maminka pracovala velmi tvrdě. Vlastně

oba rodiče. Ale vzhledem k nedostatečnému vzdělání si nemohli příliš vybírat, co

budou dělat. Florence už skoro dokončovala základní školu. Kdyby snad mohla dál chodit do školy, možná by se jí podařilo dostat dobře placenou práci, a mohla by tak pomáhat své rodině.

Když se Florence vrátila domů, našla své rodiče a zeptala se: „Myslíte, že bych mohla jít na střední školu? A možná na univerzitu?“

Maminka se podívala na nnama (tatínka) a zavrtěla hlavou. „Univerzita stojí mnohem víc, než si můžeme dovolit,“ řekl nnama. Florence sklopila hlavu a zírala na své boty. Nechtěla, aby maminka a nnama viděli, jak je zklamaná.

O pár dnů později se Florence zastavila v nemocnici, aby vyzvedla nějaké léky. Nemocnice byla skoro tak rušná jako tržiště, ačkoli ne tak hlučná. Florence sledovala zdravotní sestry s nažehlenými bílými čepci. Představila si v takové uniformě sama sebe, jak ve velké nemocnici pomáhá nemocným lidem a stará se o miminka. Možná by se i ona mohla stát zdravotní sestrou.

Florence si uvědomovala, že rodiče mají pravdu – získat vzdělání bude těžké. Uměla ale také pilně pracovat. Rozhodla se to zkusit.

Florence si bez ohledu na to, kolik povinností musela každý den zvládnout, našla čas i na studium. Složila přijímací zkoušky na střední školu a nnama si půjčil dost peněz na to, aby mohla jít studovat. Později zjistila, že studentům zdravotnických škol finančně pomáhá vláda. Měla svůj sen na dosah!

Ale když nadešel čas na zdravotnickou školu nastoupit, začala Florence trochu pochybovat. Co když to bude příliš náročné? Co když tam bude osamocená? Sklonila hlavu a modlila se: „Drahý Bože, prosím, dej mi sílu nastoupit na zdravotnickou školu a pilně se učit.“

Na zdravotnické škole se Florence naučila, jak pacientům podávat léky a jak udržovat lékařské nástroje čisté, aby na nich nebyly žádné bakterie. Jejím pacientům se někdy dařilo lépe, a jindy zase hůře. Často se modlila o odvahu. Po třech dlouhých letech Florence školu dokončila a dostala ocenění jako nejlepší studentka ve své třídě. Její sen se naplnil! Konečně mohla nosit bílý čepec pro zdravotní sestry, a navíc dokázala vydělat dostatek peněz na to, aby mohla pomáhat své rodině.

Mnoho let poté navštívila Florence malou odbočku v Ghanské misii Akkra. Její manžel, Christopher Chukwurah, tam působil jako president misie. Florence se tam setkala s dětmi, které nemohly pravidelně chodit do školy. Nebyly si jisté, co budou v budoucnu dělat. Připomínaly Florence ji samotnou, když byla ještě dítě. „Co bych tak mohla říct, abych jim pomohla?“ modlila se v duchu.

Poté pocítila jasné vnuknutí: Řekni jim o svém životě.

Florence se zamyslela nad svým životem. Pracovala v nemocnicích v Nigérii a ve Spojených státech. Vzala si skvělého muže a společně našli Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Stala se matkou. Nyní pomáhá misionářům, aby byli zdraví a mohli pilně pracovat. Nebeský Otec jí pomohl stát se zdravotní sestrou. Pomohl jí dokázat toho mnohem více, než si sama představovala. A totéž by mohl udělat i pro tyto děti.

Florence se na děti podívala a usmála se. „Znáte ty bílé čepce, které nosí zdravotní sestry? Jednou jsem takový čepec viděla a rozhodla jsem se stát zdravotní sestrou...“ ●

Autorka žije v Michiganu v USA.

ILUSTRACE ARTHUR LIN

Na tomto obrázku je Florence, když měla konečně svůj vlastní bílý čepec!

